

Repræsentationen, i den findes ganske vist udtrykt en velvillig Stemning for Sagens Gjennemførelse, men slet ikke mere. Naar jeg i Sessjonen 1875—76 har forelagt Sagen, var jeg ingenlunde alene bevæget dertil af Hensyn til Tilstedeværelsen af den nævnte Resolution, men det var, fordi jeg dengang som nu fandt, at Billigheds-hensyn virkelig talte derfor. Dengang stod Sagen nemlig anderledes. Det var vel saa, at de daværende Entreprenører havde forladt Arbejdet, at de ikke kunde gennemføre det, og at een af de Betingelser, der vare stillede for Statens Rentegaranti, ikke var tilstede, men Spørgsmaalet om en ny Postforbindelse med Lybfland over Gjedser og Warnemünde var dengang saa levende, at man ikke paa nogen Maade havde opgivet Forventningen om, at den i en nær Fremtid vilde kunne indtræde, og det er Noget, som ikke er ubekendt, at netop Privatbankens Bestyrelse har virket, hvad den kunde, for at fremme dette Anlæg. Det er saa langt fra, at den har lagt Hindringer i veien for Gjennemførelsen af en saadan Plan, at den netop har støttet den paa de Maader, den kunde, og altsaa søgt at tilveiebringe den Betingelse, som skulde kunne give Udset til at faae den søgte Rentegaranti. Denne Betingelse indtraadte ikke. Sagen blev Lid efter anden skudt længere tilbage, og Sandsynligheden for, at den vilde gennemføres, blev mindre og mindre, indtil endelig de Forhandlinger, vi sidste Sommer førte med Preussen, have ledet til det Resultat, at man nu maa anse denne Sag for udfaldt i en fjernere Fremtid. Da nu dette Tilfælde ikke vil kunne indtræde i en nærmere Fremtid, der kan give Selvfabet en billig og stærk Forventning om at faae Rentegarantien udvidet, synes det Tidspunkt at være kommet, hvor man maa forelægge Rigsdagen det Spørgsmaal, om den ikke maatte finde, at uagtet denne Betingelse ikke kan indtræde af Grunde, der ikke hidrøre fra Selvfabet selv, dog Billighed talte for at give denne Rentegaranti for det forøgede Belsb, som Anlægget af den faste Bro for Jernbanetraffiken har kostet. Det forekommer mig som sagt, at det hele Foretagende bærer saa lidet Spor af Tragten efter Selvgævinst, at det har været saa nyttigt for Egnen og for Jernbanetraffiken, og at der tidligere har været givet dem saa megen Udset til at faae denne Begunstigelse, at jeg for min Del vilde anse det for meget haardt, om man nu vilde negte den. Jeg har saa meget mere ved at fremsætte dette Forslag havt Forventningen om, at det kunde blive vedtaget som en af Grundene til, at det er blevet fremsat, jo er den, at et fra den paa-gjældende Bestyrelse indkommet Andragende fra Finantsudvalget er henvist af Thinget til Regjeringen paa en anbefalende Maade. Jeg skal til-lade mig at anbefale det høie Thing at vedtage Forslaget.

Clausen: - Ja, man siger for et gammelt Ord, at der er intet Nyt under Solen, og det vilde da altsaa heller ikke være saa nyt, om dette Thing nu kom til at indtage en anden Stilling til dette Spørgsmaal, end det tidligere har indtaget. - Efter at have hørt, at det store Flertal af Finantsudvalget er blevet enigt om, at der bør gives en saadan Rentegaranti for Guldborgsund-banen, maatte man ogsaa tro paa, at der vilde blive Enighed her i Thinget om at gaa ind paa denne Lov, som er den samme, som vi for 3—4 Aar siden negtede Overgang til 2den Behandling. Jeg kan i Virkeligheden ikke komme til at se Grunden til dette forandrede Standpunkt. Da vi vedtog Loven om de lolland-falsterfke Jernbaner af 25de Marts 1872, blev det i dens § 1 tydelig nok sagt, at ogsaa Broen var en Del af de lolland-falsterfke Baner. Den lollandfke Bane skulde udgaa fra Nykjøbing, enten med en Forbindelse af den gamle Bro eller med en ny Jernbanebro til Nakkov. Garantien blev ansat til 4 Millioner Kr., som den i intet Tilfælde maatte overstige, selv om Banen blev 9 Mile lang. Naar man nu kommer med et Lovforslag, hvorefter man vil have udvidet Garantiflommen, forekommer det mig egentlig, at dette Lovforslag nærmest maatte stilles som en Forandring i den da vedtagne Jernbane-lov; men naar man i det Udvalg, der i sin Tid var nedsat, kom til at tilraade alligevel at gaa ind paa denne udvidede Garanti for de lolland-falsterfke Jernbaner, saa var det udelukkende af Hensyn til Gjedserbanen. Der er ikke saaledes, som den ærede første Læser har fremhævet, og som det forekommer mig, at ogsaa den høitærede Minister antydede, Noget om, at Amtsraadet har viist sig uvillig til at gaa ind paa at benytte Christian den 9des Bro. Den høitærede Minister antydede, at det var Hensynet til en bedre Forbindelse, der gjorde, at det lolland-falsterfke Jernbaneselskab havde bygget en ny Jernbanebro over Guldborgsund, og et saadant Hensyn mente han, maatte finde sin Paaskjønnelse ved, at man gik ind paa denne Lov. Nei, jeg tror, at Grunden dertil var Hensynet til den Bestemmelse, som Amtsraadet havde taget. Amtsraadet gik ind paa, at man maatte benytte Christian den 9des Bro til Overfarten; men det inyttede dertil den Betingelse, at, saasnart der kom en gennemgaaende Forbindelse med Lybfland, enten over Gjedser eller over Lolland ad Nøbby med Hamborg, maatte Selvfabet forpligte sig til at bygge en ny Jernbanebro. Det var Amtsraadets Stilling til Sagen, og da der dengang var saa stærk Stemning for Nyttien af en saadan gennemgaaende Forbindelse med Lybfland, og det lolland-falsterfke Jernbaneselskab maatte sige sig selv, at det neppe vilde kunne mødsætte sig en saadan Forbindelse, ansaa det det sælgelig for det Klogeste strax at bygge en ny Bro istedetfor at udsætte sig for Muligheden af nogle